

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi H. M. i Z. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 15 stycznia 2010 r., sygn. akt I ACa (...)

wydanym w sprawie z powództwa H. M. i Z. M.

przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Apelacyjnemu oraz Sądowi Okręgowemu

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2010 r.,

zażalenia powodów (skarżących)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 29 kwietnia 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie i zasądza od powodów solidarnie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powodów H. M. i Z. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 15 stycznia 2010 r. [sygn. akt I Aca (...)] jako nieopartą na ustawowej podstawie (art. 410 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu powodowie zarzucili naruszenie art. 410 § 1 k.p.c. oraz wniesli o zmianę zaskarżonego postanowienia i przekazanie skargi do rozpoznania na rozprawie.

W ich ocenie badanie na posiedzeniu niejawnym dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania nie może obejmować badania, czy wskazana w skardze ustawowa podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c., sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę o wznowienie postępowania wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że skarga o wznowienie postępowania nie jest oparta na ustawowej podstawie nie tylko wtedy, gdy powołana w niej podstawa wznowienia została sformułowana w sposób nieodpowiadający ustawie, ale także wówczas, gdy z uzasadnienia skargi wynika, że podstawa ta w rzeczywistości nie istnieje. Innymi słowy, skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy wskazana przez stronę podstawa nie zostanie przez sąd stwierdzona (z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, s. 14; z dnia 10 lutego 2006 r., I PZ 33/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 48; z dnia 14 grudnia 2006 r. I CZ 103/06, nie publ.; z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07 nie publ.; z dnia 9 października 2009 r., II CZ 51/09, nie publ.; z dnia 22 kwietnia 2010 r., II CZ 27/10, nie publ.; z dnia 5 listopada 2010 r., I CZ 107/10, nie publ.). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela ten pogląd.

Taka sytuacja zachodziła w rozpoznawanej sprawie. Skargę o wznowienie postępowania skarżący oparli na podstawie opisanej w art. 401 pkt 1 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym można żądać wznowienia postępowania, gdy strona wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania. Przedstawione w skardze twierdzenia w żadnej mierze nie mogą jednak świadczyć o tym, że wskazana podstawa w rzeczywistości istniała. Zażalenie, w którym skarżący zakwestionował możliwość badania przez sąd na posiedzeniu niejawnym, czy wskazana w skardze podstawa wznowienia w rzeczywistości istnieje – jako nieuzasadnione należało oddalić (394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. oraz w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.